

РЕШЕНИЕ

№ 6599

гр. София, 04.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 44 състав, в публично заседание на 20.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Юлия Тодорова

при участието на секретаря Емилия Митова, като разгледа дело номер **9684** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145–178 от АПК.

Образувано е по жалба на Я. Н. Я. от [населено място], обл.Л., [улица] против Заповед № 38170 от 18.05.2010г. на началник отдел Пътна полиция - СДВР, с която е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане свидетелството за правоуправление на МПС”, на основание чл. 172, ал. 1 от ЗДвП. Жалбоподателят не оспорва обстоятелството, че към датата на издаване на обжалваната заповед не е разполагал фактически със застрахователна полица по застраховка ГО, но твърди, че такава е съществувала, на е бил в невъзможност да я представи на органите на МВР, респ. твърди, че са изтекли повече от две години от съставянето на акта.

Ответникът оспорва жалбата, моли същата да се отхвърли като неоснователна и да се присъдят сторените по делото разноси. Представя писмени бележки по делото и по същество на правния спор.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена на основание чл. 16 от АПК, не изпраща представител и не прави искане за конституиране като страна в процеса.

Съдът след като обсъди доводите на страните и прецени предоставените по делото доказателства и на осн.чл. 235, ал.1 от ГПК във вр. с чл.144 от АПК, приема за установено от фактическа и правна страна, следното:

Жалбата против оспорения административен акт е процесуално допустима, подадена в законоустановения срок за обжалване от Я. Я., доколкото по делото няма доказателства в административната преписка същата да му е съобщена. Срочността на

жалбата не са оспорва и от ответника по делото. Твърди се от жалбоподателя, че същият е бил уведомен за оспорената заповед на 10.09.2012г., а жалбата до съда е подадена на 21.09.2012г. видно от пощенското клеймо на приложения по делото плик. Жалбата е подадена от легитимирано за това лице, доколкото на нейният адресат и жалбоподател, е наложена принудителна административна мярка по ЗДвП.

Разгледана по същество, след проверка на административния акт съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК във връзка с чл. 146 от АПК, жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Видно е от представената по делото Заповед №38170 от дата 18.05.2010г., че Началникът на отдел Пътна полиция при СДВР е издал същата на осн.чл. 171,т.1 б.”е” от ЗДвП. Лицето е разполагало с материална компетентност да издава заповеди до 18.05.2011г., видно от представено в съдебно заседание на 20.11.2012г. удостоверение изх.№ 0498 от 22.07.2011г. по описа на СДВР.

Според констатациите на ответника по жалбата и въз основа на акт за установяване на административно нарушение, е констатирал, че жалбоподателят Я. Н. Я. от [населено място], е управлявал на посочената дата л.а. Форд РА 6455 АМ, в [населено място] и без сключена застраховка „гражданска отговорност”.

Според АУАН приет от съда и страните като писмено доказателство по делото, което също не се оспори от тях, за жалбоподателя е констатирано, че на 11.05.2010г. и в присъствието на очевидци, жалбоподателят е управлявал процесния л.а. по АМ „Х.”, без сключена застраховка „гражданска отговорност” на автомобилистите и за 2010г. Посочено е в акта, че лицето е нарушило чл.315 ал.1 предл.2 и предл.3 от КЗ.

По делото не са представени допълнителни възражения от страна на жалбоподателя във връзка с указаната му възможност, съобразно записва след АУАН № 38170 861009. За констатираното нарушение по АУАН на жалбоподателя е съставено и наказателно постановление от дата 08.06.2010г. №38170. По делото няма данни наказателното постановление да е било обжалвано пред съответния районен съд. Отделно от това самият жалбоподател релевира твърдения за неизгоден за страната факт, като сам пояснява в жалбата до съда, че не е обжалвал наказателното постановление.

Видно е от сторената по делото служебна справка от съда в информационния масив на Гаранционен фонд, а така също и изискана от ГФ,че л.а. Форд РА 6455 АМ, е имало сключена застраховка „ГО” с полица №223099594960, със срок на действие от 21.10.2009г. до 20.10.2010г., но същата е била прекратена на 21.01.2010г., т.с. към датата на издаване на процесната заповед-18.05.2010г. действително за л.а. Форд РА 6455 АМ няма данни да е сключвана гражданска отговорност на собствениците, ползвателите или държателите на Форд РА 6455 АМ този автомобил.

При тези фактически данни спрямо жалбоподателя е издадена оспорената заповед № 38170 началник отдел Пътна полиция - СДВР, с която е наложена принудителна административна мярка „временно отнемане свидетелството за правоуправление на МПС”, на основание чл. 172, ал. 1 във връзка с чл. 171, т.1, б. „е” от ЗДвП.

Съгласно чл. 168, ал.1 от АПК съдебният контрол за законосъобразност на административните актове обхваща проверка за компетентност на органа издател, спазване на предвидената от закона форма, административнопроизводствените правила, съответствие с материалния закон и неговата цел.

В случая съдът приема, че атакуваната заповед е издадена от компетентен

административен орган - началника на отдел „Пътна полиция” – СДВР, който е надлежно оправомощен да прилага принудителни административни мерки /ПАМ/ по ЗДвП съгласно представената по делото Заповед № Из-1393 от 09.08.2007г. на министъра на вътрешните работи и чл.172 от ЗДвП. След структурните промени в МВР, по силата на ЗИДЗМВР /в сила от 09.08.2008г./, областната дирекция на МВР в [населено място] се нарича СДВР съгласно чл. 11, ал.2 от ППЗМВР. Следва да се установи, дали при издаването на административния акт е спазена предписаната от закона писмена форма и изискванията за съдържание по чл. 59, ал.2 от АПК, както и дали заповедта за налагане на ПАМ съдържа описание на конкретни факти и обстоятелства, които обезпечават правото на защита на жалбоподателя, както и съдебния контрол за спазването на чл. 171, т.1, б.”е” от ЗДвП.

Основният спор по делото касае материалната законосъобразност на наложената спрямо жалбоподателя мярка.

Съгласно чл. 171, т.1, б. „е” от ЗДвП принудителната административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство”, се прилага по отношение на водач, който няма задължителната застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите до сключването ѝ. Горното обстоятелство се установи от обсъдените доказателства, представени от Гаранционния фонд, според които към датата на издаване на оспорената Заповед за налагане на принудителна административна мярка ”временно отнемане на свидетелство за управление на МПС ”-18.05.2010г. за лекия автомобил, е нямало сключена застраховка „гражданска отговорност”.

При тази констатация административният орган е приложил правилно материалния закон като е наложил принудителната административна мярка на жалбоподателя. След служебно извършената от съда проверка не се констатираха съществени нарушения на административнопроизводствените правила, както и актът е съобразен с целта на закона.

Заповедта за прилагане на ПАМ е издадена в предписаната от закона форма. Актът е мотивиран, включително и чрез препращане в съдържанието му към съставения акт за установяване на административно нарушение.

Оспорената заповед съдържа фактическите и правни основания за издаването си. Същата е издадена в съответствие с изискванията на процесуалните правила за това, както и в съответствие на приложимите към датата на издаването ѝ материалноправни разпоредби. Заповедта съдържа като фактическо описание на основанията, на които е издадена, изявлението, че ПАМ се налага на адресата поради обстоятелството, че същият "...управлява МПС", без сключена застраховка „гражданска отговорност на автомобилистите и не са представени изискуемите документи по чл.261 от КЗ”. В акта за установяване на оспорената заповед, който е част от административната преписка, по която е постановена, е посочено, че жалбоподателят е нарушил чл.315 ал.1 предл.2 прил 3 от КЗ. Според чл. 315, ал.1 от КЗ лице, което управлява моторно превозно средство, във връзка с чието притежаване и използване няма сключен и действащ договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност” на автомобилистите, се наказва. Нормата на чл.261, ал.1 от КЗ установява, че наличието на застрахователен договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите се удостоверява със застрахователна полица и знак, който се издава от Гаранционния фонд. Застрахователната полица по изречение първо е бланка под отчет с поредна номерация, която се отпечатва по реда, установен от Министерския съвет за

отпечатване на ценни книжа.

Видно от установената съдебна практика, всички ПАМ, налагани на основание различните хипотези по чл. 171 от ЗДвП се налагат наред с издаването на АУАН, констатиращ извършването от страна на адресата на ПАМ на съответни административни нарушения по ЗДвП. В този случай, при цитиране на издадения АУАН в самата заповед за постановяване на ПАМ се приема, че административният орган, издал заповедта, препраща при изясняване на обстоятелствата и мотивите за издаването ѝ към съответния АУАН, който, съгласно разпоредбата на чл. 189, ал. 2 от ЗДвП се ползва с формална доказателствена сила. Предвид гореизложеното и на основание ТР № 16/1975 на ОСГК изложеното като фактически основания в АУАН от 11.05.2010г. № 38170861009г., цитиран изрично като основание за издаване на оспорената заповед, съдът приема, че действителните мотиви на заповедта са тези, изложени в АУАН. Приложената ПАМ се налага на адресата ѝ за управление на МПС без сключен и действащ договор за задължителна застраховка "Гражданска отговорност".

Целта на приложената принудителна административна мярка има превантивен характер - да осуети възможността на дееца да извърши други противоправни деяния, като тази мярка не съставлява административно наказание. Неоснователни са доводите на жалбоподателя, че ПАМ не следва да бъде наложена, тъй като ПАМ се налагат за срок от 6 месеца, а този срок е изтекъл, предвид на обстоятелството, че заповедта е издадена на 18.05.2010г. Настъпването на основание за прекратяване действието на наложената ПАМ с оглед разпоредбата на чл. 142, ал. 1 от АПК не се отразява на законосъобразността на заповедта, с която същата ПАМ е наложена, поради което това възражение срещу заповедта се явява неоснователно. Този извод се налага и по аргумент от чл. 172, ал. 5 от ЗДвП, съгласно който подадената жалба не спира изпълнението на приложената административна мярка.

Настоящият състав намира, че в административното производство по издаване на процесната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила и противоречия с материално правните разпоредби на закона, които да обуславят нейната незаконосъобразност и да са основание за отмяната ѝ. В производството по издаване на заповедта са спазени процедурите и материалноправните разпоредби на ЗДП и АПК, свързани с издаване на заповеди за налагане на ПАМ.

Съгласно приложимата в процесния случай разпоредба на чл. 171, т. 1, буква "е" от ЗДвП, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага следната принудителна административна мярка: временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство без застраховка "гражданска отговорност" на автомобилистите - до предоставяне на сключена валидна застраховка.

Въз основа на приложените към делото писмени доказателства, се установява, че жалбоподателят е управлявал МПС без сключена застраховка "гражданска отговорност". След констатиране на тези факти и обстоятелства, административният орган е наложил принудителна административна мярка - изнемане на свидетелството за правоуправление на МПС на Г.. При обективизиране на юридическите факти, визирани в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "е" от ЗДвП, в правото на административния орган е по целесъобразност да прецени дали да приложи предвидената мярка с цел

осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на констатираните административни нарушения. Публичното право на органа да наложи ПАМ, обезпечаваща безопасността на движението по пътищата е упражнено в съответствие с изискванията на закона. Шофирането от водача на МПС без сключена застраховка "гражданска отговорност", създава непосредствена опасност за участниците в движението и съставлява основание по смисъла на чл. 171, т. 1, б. "е" от ЗДвП за изземване на свидетелството за управление на лицето. Управляването на МПС, без застраховка "гражданска отговорност" на автомобилистите - според закона е достатъчно основание за административния орган да наложи ПАМ по чл. 171, т. 1, б. "е" от ЗДвП - изземване на свидетелството за правоуправление до предоставяне на сключена валидна застраховка. Такава предпоставка в процесния случай безспорно е била налице, поради което правилно административният орган е издал заповедта за налагане на ПАМ.

Неоснователни и недоказани са доводите на жалбоподателя за неправилност и незаконосъобразност на наложената ПАМ. По делото също не е представена, нито е била представена на административно наказващия орган, сключена валидна застраховка, която би довела до преустановяване на действието на ПАМ. При наличие на елементите, включени във фактическия състав на приложената разпоредба, заповедта на административния орган за налагане принудителната административна мярка е законосъобразна.

Жалбоподателят не е ангажирал доказателства нито в хода на административното производство, нито в хода на настоящото съдебно производство, които да подкрепят твърденията му, че не са били налице предпоставките за издаване на процесната заповед, както и че са допуснати нарушения на административно-производствените правила и материалния закон.

Заповедта предмет на съдебен контрол е издадена от компетентен орган, спазена е законоустановената форма на акта, налице са материалноправните предпоставки за издаването ѝ, съобразена е с целта на закона. Съдът намира, че не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила при издаването на акта.

Жалбата следователно е неоснователна и като такава следва да се отхвърли.

По разностите :

На осн.чл. 78, ал.3 от ГПК във вр. с чл. 144 и чл.143 от АПК, на ответника по жалбата се дължат съдебно деловодни разноски в размер на 150лв. за юрисконсултско възнаграждение, тъй като се представлява по делото от юрисконсулт Ч.. С оглед изхода на спора на жалбоподателя разноски не се следват, но същият следва и на осн.чл. 77 от ГПК да бъде осъден да заплати държавна такса по водене на делото в размер на 10лв. по сметката на АССГ.

Воден от горното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Я. Н. Я. ЕГН [ЕГН] от [населено място] [улица] против Заповед № 38170 за прилагане на принудителна административна мярка от дата 18.05.2010г. издадена от Началник отдел „Пътна полиция” при СДВР.

ОСЪЖДА Я. Н. Я. ЕГН [ЕГН] от [населено място] [улица] на осн.чл. 78, ал.3 от ГПК във вр. с чл. 144 и чл.143 от АПК да заплати на СДВР сумата от 150лв. юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА Я. Н. Я. ЕГН [ЕГН] от [населено място] [улица] на осн.чл. 77 от ГПК във

вр. с чл. 144 от АПК да заплати по сметката на Административен съд –София град държавна такса за водене на делото в размер на 10 лева.

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд на Р. Б. в 14-дневен срок от съобщението до страните, че същото е изготвено.

СЪДИЯ: